

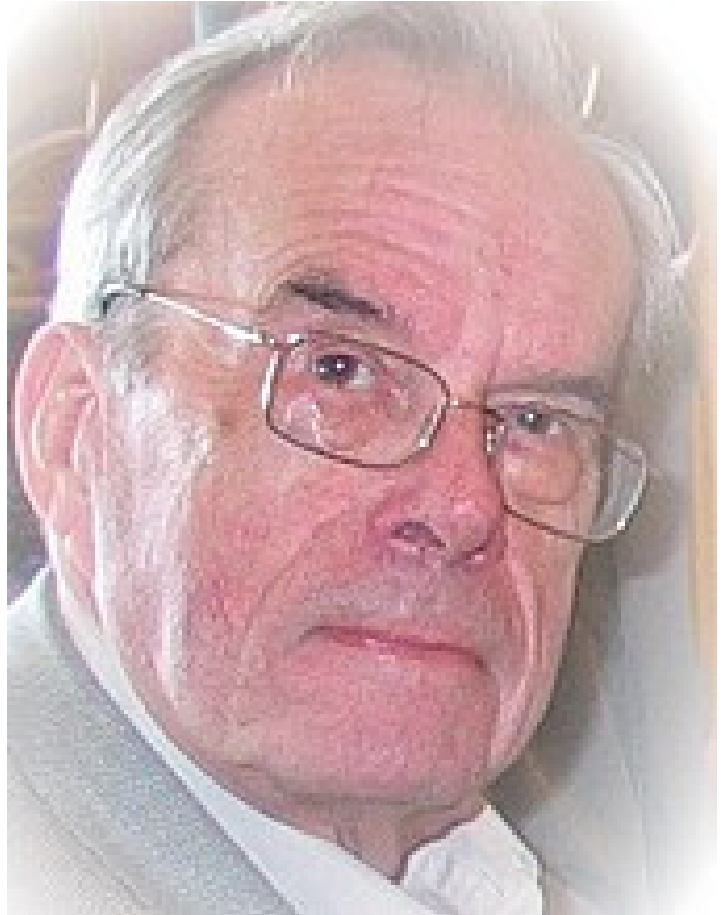
NORSK
NEVROPSYKOLOGISK
FORENING

Hallgrim Kløve

Grete Bryhn

28. februar 2013 (endret 12. april 2013)

Hallgrim Kløve (1927 - 2010) var Norsk Nevropsykologisk Forenings første æresmedlem og ble utnevnt på årsmøtet i 2000.

Hallgrim Kløve

Professor Hallgrim Kløve døde 25.01.2010. Han var foreningens første æresmedlem.

Kjære Hallgrim!

På vegne av styret i NNF har jeg fått æren - og gleden - av å si noen ord til deg nå som du ønsker å fratre som styremedlem.

Vi vil få takke deg for din innsats i foreningen. Du var dens første leder, fra 1996 - og har deretter siddet som styremedlem. NNF har hatt stor nytte av din innsikt og erfaring i faglige og administrative spørsmål, og vi håper at vi fortsatt kan få søke råd hos deg i fremtiden.

Mange i denne forsamlingen kjenner deg fra studiet, fra kurs og veiledning. Men: da jeg skulle forberede denne lille talen, skaffet jeg meg en oversikt over alle dine meritter, som jeg riktignok trodde jeg hadde en oversikt over, i og med at vi har kjent hverandre siden 60-tallet, men som jeg må si faktisk er ganske overveldende, og som jeg gjerne vil gi et kort sammendrag av:

Etter cand psychol eksamen i 1952 arbeidet du først ved Rikshospitalet noen år, før du dro til USA og arbeidet hos Ralph Reitan ved University Of Indiana, før du dro til Univ. of Wisconsin, hvor du etter noen år ble professor ved nevrologisk avdeling. I tillegg til

vitenskapelige studier - enkelte benevnes i dag som klassiske, som dine studier av pasienter med epilepsi - var du engasjert i å bygge opp klinisk nevropsykologi som profesjon i USA.

I 1971 ble du headhunted til Bergen av Prof Bjørn Christiansen, og arbeidet der både med å bygge opp klinisk nevropsykologi som fag, og å utvikle et poliklinisk tilbud til regionen. Fra denne perioden er særlig ditt arbeid med nevropsykologiske undersøkelser av barn med "MBD" - nå AD/HD - velkjent, og du bidro i høy grad til å vinne aksept for at disse barna har en hjerneorganisk bakgrunn for sine vansker.

I årene som fulgte har du nedlagt et betydelig arbeid, både faglig og administrativt, for fagfeltet klinisk nevropsykologi, men også for psykologifaget generelt. Du har vært dekanus, først ved det Samfunnsvitenskapelige fakultet, deretter ved det psykologiske fakultet. Ved Universitetet i Bergen. Du har hatt verv i Norges Forskningsråd, og i NPF, hvor du er æresmedlem, og du har vært president i INS - den internasjonale nevropsykologiske foreningen.

Hvor imponerende din innsats er, tror jeg man får et riktig inntrykk av først når den sees i en historisk sammenheng. I 1955 publiserte Reitan sin artikkel om WAIS-resultater hos pasienter med henholdsvis høyresidige og venstresidige skader. Sammenhengen mellom lateralisering av skade og utfall på WAIS er barnelærdom i dag. I 1955 vakte denne artikkelen stor oppstand, og svært negative reaksjoner.

Jeg vil anta at å vinne forståelse for, og etter hvert sterk anerkjennelse av klinisk nevropsykologi som et akademisk fagområde, bød på en del motbakker i starten. Også i Norge var det vel en del skepsis i starten, blant enkelte kolleger. På Ullevål forsøkte vi på slutten av 60-tallet å få opprettet en nevropsykologisk klinikk som skulle yte service til alle de avdelinger på sykehuset som hadde behov for det, og det var mange, bedømt etter henvendelsene vi fikk på Nevrokirurgisk avd. Vi møtte til dels sterk motstand hos enkelte kolleger, som mente at det var direkte uetisk å utsette innlagte pasienter for omfattende testing - de var jo syke! Det var alt for brutalt og lite empatisk. Andre var mer tolerante, og sa at vi kunne jo gjerne drive med de undersøkelsene, men det hadde jo ingenting med psykologi å gjøre! Piotrowskis tegn på Rohrschach, og til nød en Bender var tilstrekkelig, Category test, som ga lyd fra seg og til og med ga tilbakemelding om svaret var riktig eller galt, "det var fali det"! Legene så det annerledes, og det gjorde jo bare det hele mer suspekt. Kanskje var det større toleranse i Bergen, men jeg tror nok at arbeidet ikke gikk uten motbakker der heller.

Tidene har endret seg, og i dag er klinisk nevropsykologi en høyt respektert disiplin, ikke minst takket være din innsats, ikke bare på det faglige og administrative plan, men også fordi jeg vet, og har fått det bekreftet fra ymse kilder, at du er en usedvanlig god kliniker. Jeg synes det er godt gjort i en travel hverdag som har vært så full av viktige oppgaver på høyt nivå, å bevare blikket og forståelsen for den enkelte pasient. I takknemlighet for din innsats, for norsk og internasjonal nevropsykologi generelt og for NNF spesielt, utnevner derfor styret i NNF deg til æresmedlem!

[Last ned minneord om Hallgrim Kløve.](#)

